

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenként kétféle, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Ótásóros postai díj 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint a fentebb leírtaké, az árát külön meg kell adni.
 Helyi hirdetések: az árát külön meg kell adni.
 Helyi hirdetések: az árát külön meg kell adni.
 Helyi hirdetések: az árát külön meg kell adni.
 Helyi hirdetések: az árát külön meg kell adni.

Előfizetési árak:
 Helyben és postán küldve
 Egy évre 10 ft. Negyed évre 5 ft. 50 kr.
 Fél évre 3 ft. Egy évre 5 ft. 50 kr.
 Előfizetési pénz minden külföldi el-
 őfizetőnek, VÉCSÉY-ház, földesint a szer-
 kesztőségbe bérmentve küldendő.
 Előfizetési helyben:
 TELEGGI K. LAJOS és ifj. OSATHY
 KÁROLY könyvkereskedésben a
 szerkesztőségnek. Együtt a postahí-
 rítók utján.

Debreczen, szept. 11.

(P.) Csálódik a ki azt hiszi, hogy a baklövészek terén csak monarchiánk szokott előljárni s hogy talán más nemzet diplomatai nem is követhetnek el olyat, mi után keserű megbánás következik.
 Ha nagy emberek botlanak, nagyot botlanak, régen tudva van ez, s nem nagyon kell keresgelnünk, semhogy kimutathassuk, példaképpé állítsunk.
 A körültekintő, óvatos angol politika akkor követte el a legnagyobb baklövését, midőn az Afgán háborút annyira siettet befejezni, hogy a nagy sietésből nem ért rá biztosítani az afgánok között Britania tekintélyét.
 Előbb e vad népek megkellett volna bizonyítani azt, hogy Anglia elég erős nemcsak őt, hanem az őt támogató Oroszországot is leverni. De a minden lépten-nyomon mutakozó fukarság, s e miatt tulságos engedékenység úgy tünt fel az afgánok előtt, mintha Anglia maga is félne a kudarcától, nem bízna saját erejében; habozni látszott ott a hol szigorú kellett volna alkalmazni s ezáltal nagyhatalmi tekintélyét tökéletesen eljuttatni a lázongók előtt.
 Ha ehhez hozzávesszük azt, miszerint Afganisztánnak soha sem jutott volna eszébe az angolokra tőni, ha nincs háta megett az őt folytonosan biztató orosz, könnyen megfogható az, hogy egy aránylag pénzben, fegyverben oly szegény népként mert, és miként volt képes egy világhatalommal össztűzni.
 De Anglia már ott követett el nagy hibát, midőn megelégedett Oroszország nagdasával, midőn a helyett, hogy szigorú nyomozásokat tartott volna, s így legkövetlenebb ügyében mint bíróságnak jött volna el, megelégedett az orosz kormány azon nyilatkozatával, miszerint az afganisztáni dolgokban semmi része nincsen.

Sokszor tapasztalta pedig már, hogy Oroszország szava mennyit érhet a diplomatai világban, nem egyszer ő maga vágta szeme közé az orosz kormányt, hogy hamis uton jár, s mégis elhagyta magát ámitatni általa.
 A hiba megtörtént s most az keserű gyümölcsöket termett.
 Jakub Khán jó eleve figyelmeztette Angliát, hogy az afgánok nem jó szemmel nézik az ő követét s különösen pedig annak katonákkal álló kíséretét. S Anglia talán tulságos elbizakodásból nem tartózkodott arról, hogy a khán által jelölt roszakaratnak imponáljon, s ezáltal azt okozta, hogy az elébb csak titkon forrongó gyűlölet nyílt támadásba ment át.
 Jeleztük már, hogy Anglia követe Cavagnari őrnagy és hivatalos személyzete, valamint katonai fedezete összesen 71 személye s hó 3-án a fellázadt afgánok által lemészároltatott. Az összes személyzetből csak 9 egyén meglehetett meg, ezek is véletlenül akkor nem voltak Kabulban.
 Oly tény, melyet az állami tekintélyre annyira féltékeny Anglia nem fog hagyani megtorlatlanul. Csakhogy a megbótáris már nem támaszthatja fel a meg-

halálra kereste. — S épen mert nincs kiadva a lehetőség, hogy Oroszország keze van a veres játékban — hisz eléggé ismeretes hasonló szereplése az utóbbi évtized történelméből — kell messzeható fontosságot tulajdonítani annak, hogy a debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye, melynek politikai következményei az idő szerint teljesen behatolhatnak.
LEGUJABB.
 A novi-bazári bevonulása.
 — Bács, szept. 9. Bártából jelentik: Az északi hadsereg Obadiach vezérőrnagy parancsnoksága alatt, tegnap délután 3 órakor Priboj mellett Novi-Bazár határát átlépte, s a legközelebbi török katonai parancsnok, a novavárosi kajmakam és a priboji mudir által barátságosan fogadtatott. A priboji lakosság szintén barátságos viselkedést tanúsított. — Az előmenetel Barjág történet, hol az előbbségi föllátása után tábor ütötték.
 — Bács, szept. 9. (Hivatalos.) Würtemberg herceg Csajniczáról érkezett jelentése: Obadiach vezérőrnagy csaparaival tegnap a Kvac-ot átlépte, Priboj megszállotta és hadseregének a közeli Barjág előretolta. A török katonaság a csapatok előtt tisztelgetést és lakományt továbbra is megtartá. — Killis vezérőrnagy hadszoja ma minden nehézség nélkül a Kottina mellett kijelölt táborba megérkezett. A török őrség mindenütt visszavonult. Killis vezérőrnagyok Plevlje városa küldöttel érkeztek, a lakosság barátságos indulatának, biztosságával.
 Visegrád, (Boszniában) szept. 9. Az itt összpontosított okkupációs hadsereg északi hadosztályát tegnap dében hasonlóképpen parancsot kapott a novi-bazári szandzsák határa átlépésére. Ezen hadosztály délutáni 7 órakor Visegrádról Priboj felé indult.

London, szept. 9. Katonai tekintélyek az azonnali előnyomulást Kabul felé tevék hiánya miatt lehetetlennek tartják. Az emir helyzetéről mit sem tudni. Tartanak attól, hogy a felkelők közösen támadják. A határbeli törzsek nyugodtak.
 — Megint kormányválság van kilátásban Konstantinápolyban. A mostani kormány alig marad meg tovább két hétnél. Mint biztos hír említik, hogy Mahmud Nedim pasa lesz nagyvezír. Eddig ezen kinevezést Anglia iránti tekintetből s azon remény fejében lett elhalasztva, hogy Londonban török kölesök fog létrehozni Mahmud Nedim pasa kormányát megkezdésekor a török pénzügyi viszonyok rendezése tárgyában a szultánnak új tervet szándékozik előterjesztani. Zugi bey mostani pénzügyminiszter azon javaslatát, hogy a török kölesök Kelta Ruméliáéi bevételével törlesztessék, a porta mint törvénytelen és keresztülvihetlent elvetette.
 — A császár, hír szerint, megbista Valjeur minisztert, hogy menjen Varsóba és boosátkozzék alkudozóskoba az előkelő lengyelekkel, és nyerve meg őket azon reformok részére, a melyeket a congressusi Lengyelországnak akar adni az orosz kormány. Péterváron úgy vélik, hogy Valjeurnek sikerüljön a közeledés létrehozása.
 — Görögország háborúra készül. A tartalékosok mind behívtattak s a csapatok szállítása a határszél felé egyre tart. A görög birtokok Konstantinápolyban kövételnek lépnek föl. A porta nem akar meghajolni az atheni kormány azon indolens követelésé előtt, hogy a berlini congressus 13-ik jegyzőkönyvét a porta kötelezőnek tekintse magára nézve.
 — Helyzetünk Boszniában. Boszniának külön vidékeiről Szerajevóba minden héten felkelésekről érkeznek jelentések. Ejjel napal, mint háboruban, katonai stráza vonul át falukon, városokon, országutakon és mezőkön, s ritkaság, ha egy nap a stráznak nincsen véres összekocozásása bosnyakkal. A minap közel Szerajevóhoz, Rogatica helységben véres tusa keletkezett a katonaság és a felkelők tusa, mely alkalommal az utóbbiak közül hevenőt halva maradt és nyoloz katoná megsebesült. Harminez „rabló” elfogatott, kikre most golyó vagy akasztó vár. Mennyit löktek ott már fűbe, hánynak vetettek a köteleit nyakába... de esendre hozni nem bírták még a bosnyakokat!...

Mocsary Lajos beszéde

a suprema inspectio tárgyalása alkalmával a prot. conventen.
 Mélyen tisztelt conventi tagok!
 Megvallom, első hallásra nem úgy fogtam fel a méltóságos Vay elnök ur beszédét, hanem a mint gr. Lónyay Menyhért ő exellentissája által előadottat, hogy egy indítványról állunk

nap este elválasztás előtt nyitva állott, miután azan keresztül még beszélgettem némivel.
 Megnyitottam az ajtót, semmi nyirkosság nem hallatszott; épen ily zajtalanul csukódott a folyosóra vezető ajtó is.
 A tolvaj gyaníthatólag a folyosó-ajtón lopódzott Simkins ur háloszobájába, őt chloroformmal elaltatta, a másik ajtót betette s a kulcsot magához vette. Most még csak az iroda kulcsára, — mely a házi szolgálónál volt — és a szekrény nyitjának ismeretére volt szükség, hogy a pénzt magához vehesse.
 Legsürgősebb feladatunk volt tehát a házi szolgát inquirálni. Kértem Simkins urat, hogy reessen annak lakására.
 Teljesítésként s utköben értesített, hogy az illető a hátulso ház alsó helyiségében lakik, míg fölül a két szolgáló szobájában van.
 Az első és hátulso ház közötti udvaron egy csodálatos teremtmény motoszkált, törpe nyomorék alak, idomtalan vastag-fejjel, melyből két nagy buta szem piagott kifelé — és aránytalanul hosszú karokkal.
 — Es Dicky Irán, a hásiszolgá fia, — mondá ficsórom.
 A ficsó közeledett bosszánk és hirtelen

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.
 Ez már csak oly valaminek, mely 4 fal között történt nem tekinthető.
 Ö méltóságának azt méltóztatott mondani, — hogy a tárgyhalmaz mellett hagyjuk el.
 Azt méltóztatott mondani, hogy ez nem Trefort ur factuma és hogy az halva született volna.
 Tudjuk, hogy az enquete nyilatkozatára a miniszterelnök kijelentette, hogy ne gondolják az enquete tagjai, hogy csak Trefort ur gondolata az. Az az ő óhajása, akarata, és hozzá tette azt, — nem kételkedem az ezen dologban tett relatív hiteltelenségben, — mert hiszen neki nem is lett volna kötelessége, feladása közölni, mert az törvényhozási ügy. — Megtehetné volna a nélkül, hogy bárkit is e tekintetben megkérdészen.
 Nem is tekinthetem halva születotnek, — mert ő nagy méltóságának lehet ugyan tudomása arról, hogy a kormány a dologt tovább fozsorozni nem kívánja.
 Ez nem is mostani dolog, de régi, mert évek óta következetesen jár el a kormány azon irányba, — a mely a pontozatokban ki van fejtve.
 Tudjuk azt, hogy az egyháznak védeke kell a kultus miniszter támadásai ellen. Nem mulik el egyházközségi gyűlés, midőn kísérletekkel, megtámadásokkal ne volna dolga.
 Világosan látszik ezen egyes kísérletekből, mindezen előttünk fekvő pontozatokból, hogy a kormány gondolata nem egyezt mint a felsőbb oktatást a nép kezéből kivegyve és az államban kezdése játása.
 Legyen szabad remélnem, hogy ezen ügy tüzetes tárgyalása bele fog boosátkozni a convent.
 Bátor lessek erre rámutatni, hogy mi-ben fekszik a kormány válságának intenciója.
 Nem tekinthetem annak, a minek ő méltósága mondá, hogy az valami ephemeré dolog. De ez elhatározott dologt ephemerének ezt egyáltalában nem tekinthetjük, s így fogván fel a dologt természetesen, hogy én mindjárt más lépéseket kívánok a kormány ezen cselekvéseivel szemben tenni, mint a mi az indítványban foglaltatik.
 Azt méltóztatott indítványozni, hogy bizottság nevezessék ki. En igen tisztelt convent azt látom, hogy a bizottság feladata minden lévőn további lépés, mindig annak szükségé fozog fenn, hogy a pontozatok megvitassanak. Tehát egy bizottságnak lesz feladata ebben a tekintetben cselekedni.
 Már boosátkozat kérek, az én nézetem az, hogy az ilyen dolgokban nem olyan kis testületben kell a dologt tárgyalni. A bizottság ki-nevezése által a nagyfotosságú tárgy nincs kellőleg méltányolva.
 De vagyok bátor még azt is kétségbe vonni, hogy a bizottság az egész reformát felekezet nevében járhatson az. Ez új dolog, szokatlan dolog. Valahányszor életkérdésben a-tiót fejtett ki a felekezet, az hangosan történt.

nap este elválasztás előtt nyitva állott, miután azan keresztül még beszélgettem némivel.
 Megnyitottam az ajtót, semmi nyirkosság nem hallatszott; épen ily zajtalanul csukódott a folyosóra vezető ajtó is.
 A tolvaj gyaníthatólag a folyosó-ajtón lopódzott Simkins ur háloszobájába, őt chloroformmal elaltatta, a másik ajtót betette s a kulcsot magához vette. Most még csak az iroda kulcsára, — mely a házi szolgálónál volt — és a szekrény nyitjának ismeretére volt szükség, hogy a pénzt magához vehesse.
 Legsürgősebb feladatunk volt tehát a házi szolgát inquirálni. Kértem Simkins urat, hogy reessen annak lakására.
 Teljesítésként s utköben értesített, hogy az illető a hátulso ház alsó helyiségében lakik, míg fölül a két szolgáló szobájában van.
 Az első és hátulso ház közötti udvaron egy csodálatos teremtmény motoszkált, törpe nyomorék alak, idomtalan vastag-fejjel, melyből két nagy buta szem piagott kifelé — és aránytalanul hosszú karokkal.
 — Es Dicky Irán, a hásiszolgá fia, — mondá ficsórom.
 A ficsó közeledett bosszánk és hirtelen

hátulso épületbe futott, melynek ajtaját hatalmasan becsapta maga után.
 Meglepetre tekintetem körül, hogy kitáljam e sajátságos eljárás okát, azonban csak egy csinos fiatal leány vettem észre, a ki az udvaron keresztül szintén a hátulso hába igyekezett.
 — Mi akar ez lenni? kiáltott föl Simkins ur, szintén csodálkozva.
 — Ki ez a leány? kérdém őt, minden felelet helyett.
 — Ez a leány? Nos, Jane, de —
 — Jajjón ön gyorsan, saakitám őt félbe és vontam magam után az első-épületbe vissza.
 Még épen a kellő időben érkezünk, hogy felütanul legyünk egy az alsó emeleten kifejlődött szobáiban.
 — Nos Jane, kiáltott oda fönt egy női hang, hogy oly sietve?
 — Csak a Missus akarok tenni egy kis utat.
 — Hova?
 — A gyógyszerárba; megint nagyon fáj a fogam.
 (Vége kór.)

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.
 Ez már csak oly valaminek, mely 4 fal között történt nem tekinthető.
 Ö méltóságának azt méltóztatott mondani, — hogy a tárgyhalmaz mellett hagyjuk el.
 Azt méltóztatott mondani, hogy ez nem Trefort ur factuma és hogy az halva született volna.
 Tudjuk, hogy az enquete nyilatkozatára a miniszterelnök kijelentette, hogy ne gondolják az enquete tagjai, hogy csak Trefort ur gondolata az. Az az ő óhajása, akarata, és hozzá tette azt, — nem kételkedem az ezen dologban tett relatív hiteltelenségben, — mert hiszen neki nem is lett volna kötelessége, feladása közölni, mert az törvényhozási ügy. — Megtehetné volna a nélkül, hogy bárkit is e tekintetben megkérdészen.
 Nem is tekinthetem halva születotnek, — mert ő nagy méltóságának lehet ugyan tudomása arról, hogy a kormány a dologt tovább fozsorozni nem kívánja.
 Ez nem is mostani dolog, de régi, mert évek óta következetesen jár el a kormány azon irányba, — a mely a pontozatokban ki van fejtve.
 Tudjuk azt, hogy az egyháznak védeke kell a kultus miniszter támadásai ellen. Nem mulik el egyházközségi gyűlés, midőn kísérletekkel, megtámadásokkal ne volna dolga.
 Világosan látszik ezen egyes kísérletekből, mindezen előttünk fekvő pontozatokból, hogy a kormány gondolata nem egyezt mint a felsőbb oktatást a nép kezéből kivegyve és az államban kezdése játása.
 Legyen szabad remélnem, hogy ezen ügy tüzetes tárgyalása bele fog boosátkozni a convent.
 Bátor lessek erre rámutatni, hogy mi-ben fekszik a kormány válságának intenciója.
 Nem tekinthetem annak, a minek ő méltósága mondá, hogy az valami ephemeré dolog. De ez elhatározott dologt ephemerének ezt egyáltalában nem tekinthetjük, s így fogván fel a dologt természetesen, hogy én mindjárt más lépéseket kívánok a kormány ezen cselekvéseivel szemben tenni, mint a mi az indítványban foglaltatik.
 Azt méltóztatott indítványozni, hogy bizottság nevezessék ki. En igen tisztelt convent azt látom, hogy a bizottság feladata minden lévőn további lépés, mindig annak szükségé fozog fenn, hogy a pontozatok megvitassanak. Tehát egy bizottságnak lesz feladata ebben a tekintetben cselekedni.
 Már boosátkozat kérek, az én nézetem az, hogy az ilyen dolgokban nem olyan kis testületben kell a dologt tárgyalni. A bizottság ki-nevezése által a nagyfotosságú tárgy nincs kellőleg méltányolva.
 De vagyok bátor még azt is kétségbe vonni, hogy a bizottság az egész reformát felekezet nevében járhatson az. Ez új dolog, szokatlan dolog. Valahányszor életkérdésben a-tiót fejtett ki a felekezet, az hangosan történt.

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.
 Ez már csak oly valaminek, mely 4 fal között történt nem tekinthető.
 Ö méltóságának azt méltóztatott mondani, — hogy a tárgyhalmaz mellett hagyjuk el.
 Azt méltóztatott mondani, hogy ez nem Trefort ur factuma és hogy az halva született volna.
 Tudjuk, hogy az enquete nyilatkozatára a miniszterelnök kijelentette, hogy ne gondolják az enquete tagjai, hogy csak Trefort ur gondolata az. Az az ő óhajása, akarata, és hozzá tette azt, — nem kételkedem az ezen dologban tett relatív hiteltelenségben, — mert hiszen neki nem is lett volna kötelessége, feladása közölni, mert az törvényhozási ügy. — Megtehetné volna a nélkül, hogy bárkit is e tekintetben megkérdészen.
 Nem is tekinthetem halva születotnek, — mert ő nagy méltóságának lehet ugyan tudomása arról, hogy a kormány a dologt tovább fozsorozni nem kívánja.
 Ez nem is mostani dolog, de régi, mert évek óta következetesen jár el a kormány azon irányba, — a mely a pontozatokban ki van fejtve.
 Tudjuk azt, hogy az egyháznak védeke kell a kultus miniszter támadásai ellen. Nem mulik el egyházközségi gyűlés, midőn kísérletekkel, megtámadásokkal ne volna dolga.
 Világosan látszik ezen egyes kísérletekből, mindezen előttünk fekvő pontozatokból, hogy a kormány gondolata nem egyezt mint a felsőbb oktatást a nép kezéből kivegyve és az államban kezdése játása.
 Legyen szabad remélnem, hogy ezen ügy tüzetes tárgyalása bele fog boosátkozni a convent.
 Bátor lessek erre rámutatni, hogy mi-ben fekszik a kormány válságának intenciója.
 Nem tekinthetem annak, a minek ő méltósága mondá, hogy az valami ephemeré dolog. De ez elhatározott dologt ephemerének ezt egyáltalában nem tekinthetjük, s így fogván fel a dologt természetesen, hogy én mindjárt más lépéseket kívánok a kormány ezen cselekvéseivel szemben tenni, mint a mi az indítványban foglaltatik.
 Azt méltóztatott indítványozni, hogy bizottság nevezessék ki. En igen tisztelt convent azt látom, hogy a bizottság feladata minden lévőn további lépés, mindig annak szükségé fozog fenn, hogy a pontozatok megvitassanak. Tehát egy bizottságnak lesz feladata ebben a tekintetben cselekedni.
 Már boosátkozat kérek, az én nézetem az, hogy az ilyen dolgokban nem olyan kis testületben kell a dologt tárgyalni. A bizottság ki-nevezése által a nagyfotosságú tárgy nincs kellőleg méltányolva.
 De vagyok bátor még azt is kétségbe vonni, hogy a bizottság az egész reformát felekezet nevében járhatson az. Ez új dolog, szokatlan dolog. Valahányszor életkérdésben a-tiót fejtett ki a felekezet, az hangosan történt.

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.
 Ez már csak oly valaminek, mely 4 fal között történt nem tekinthető.
 Ö méltóságának azt méltóztatott mondani, — hogy a tárgyhalmaz mellett hagyjuk el.
 Azt méltóztatott mondani, hogy ez nem Trefort ur factuma és hogy az halva született volna.
 Tudjuk, hogy az enquete nyilatkozatára a miniszterelnök kijelentette, hogy ne gondolják az enquete tagjai, hogy csak Trefort ur gondolata az. Az az ő óhajása, akarata, és hozzá tette azt, — nem kételkedem az ezen dologban tett relatív hiteltelenségben, — mert hiszen neki nem is lett volna kötelessége, feladása közölni, mert az törvényhozási ügy. — Megtehetné volna a nélkül, hogy bárkit is e tekintetben megkérdészen.
 Nem is tekinthetem halva születotnek, — mert ő nagy méltóságának lehet ugyan tudomása arról, hogy a kormány a dologt tovább fozsorozni nem kívánja.
 Ez nem is mostani dolog, de régi, mert évek óta következetesen jár el a kormány azon irányba, — a mely a pontozatokban ki van fejtve.
 Tudjuk azt, hogy az egyháznak védeke kell a kultus miniszter támadásai ellen. Nem mulik el egyházközségi gyűlés, midőn kísérletekkel, megtámadásokkal ne volna dolga.
 Világosan látszik ezen egyes kísérletekből, mindezen előttünk fekvő pontozatokból, hogy a kormány gondolata nem egyezt mint a felsőbb oktatást a nép kezéből kivegyve és az államban kezdése játása.
 Legyen szabad remélnem, hogy ezen ügy tüzetes tárgyalása bele fog boosátkozni a convent.
 Bátor lessek erre rámutatni, hogy mi-ben fekszik a kormány válságának intenciója.
 Nem tekinthetem annak, a minek ő méltósága mondá, hogy az valami ephemeré dolog. De ez elhatározott dologt ephemerének ezt egyáltalában nem tekinthetjük, s így fogván fel a dologt természetesen, hogy én mindjárt más lépéseket kívánok a kormány ezen cselekvéseivel szemben tenni, mint a mi az indítványban foglaltatik.
 Azt méltóztatott indítványozni, hogy bizottság nevezessék ki. En igen tisztelt convent azt látom, hogy a bizottság feladata minden lévőn további lépés, mindig annak szükségé fozog fenn, hogy a pontozatok megvitassanak. Tehát egy bizottságnak lesz feladata ebben a tekintetben cselekedni.
 Már boosátkozat kérek, az én nézetem az, hogy az ilyen dolgokban nem olyan kis testületben kell a dologt tárgyalni. A bizottság ki-nevezése által a nagyfotosságú tárgy nincs kellőleg méltányolva.
 De vagyok bátor még azt is kétségbe vonni, hogy a bizottság az egész reformát felekezet nevében járhatson az. Ez új dolog, szokatlan dolog. Valahányszor életkérdésben a-tiót fejtett ki a felekezet, az hangosan történt.

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.
 Ez már csak oly valaminek, mely 4 fal között történt nem tekinthető.
 Ö méltóságának azt méltóztatott mondani, — hogy a tárgyhalmaz mellett hagyjuk el.
 Azt méltóztatott mondani, hogy ez nem Trefort ur factuma és hogy az halva született volna.
 Tudjuk, hogy az enquete nyilatkozatára a miniszterelnök kijelentette, hogy ne gondolják az enquete tagjai, hogy csak Trefort ur gondolata az. Az az ő óhajása, akarata, és hozzá tette azt, — nem kételkedem az ezen dologban tett relatív hiteltelenségben, — mert hiszen neki nem is lett volna kötelessége, feladása közölni, mert az törvényhozási ügy. — Megtehetné volna a nélkül, hogy bárkit is e tekintetben megkérdészen.
 Nem is tekinthetem halva születotnek, — mert ő nagy méltóságának lehet ugyan tudomása arról, hogy a kormány a dologt tovább fozsorozni nem kívánja.
 Ez nem is mostani dolog, de régi, mert évek óta következetesen jár el a kormány azon irányba, — a mely a pontozatokban ki van fejtve.
 Tudjuk azt, hogy az egyháznak védeke kell a kultus miniszter támadásai ellen. Nem mulik el egyházközségi gyűlés, midőn kísérletekkel, megtámadásokkal ne volna dolga.
 Világosan látszik ezen egyes kísérletekből, mindezen előttünk fekvő pontozatokból, hogy a kormány gondolata nem egyezt mint a felsőbb oktatást a nép kezéből kivegyve és az államban kezdése játása.
 Legyen szabad remélnem, hogy ezen ügy tüzetes tárgyalása bele fog boosátkozni a convent.
 Bátor lessek erre rámutatni, hogy mi-ben fekszik a kormány válságának intenciója.
 Nem tekinthetem annak, a minek ő méltósága mondá, hogy az valami ephemeré dolog. De ez elhatározott dologt ephemerének ezt egyáltalában nem tekinthetjük, s így fogván fel a dologt természetesen, hogy én mindjárt más lépéseket kívánok a kormány ezen cselekvéseivel szemben tenni, mint a mi az indítványban foglaltatik.
 Azt méltóztatott indítványozni, hogy bizottság nevezessék ki. En igen tisztelt convent azt látom, hogy a bizottság feladata minden lévőn további lépés, mindig annak szükségé fozog fenn, hogy a pontozatok megvitassanak. Tehát egy bizottságnak lesz feladata ebben a tekintetben cselekedni.
 Már boosátkozat kérek, az én nézetem az, hogy az ilyen dolgokban nem olyan kis testületben kell a dologt tárgyalni. A bizottság ki-nevezése által a nagyfotosságú tárgy nincs kellőleg méltányolva.
 De vagyok bátor még azt is kétségbe vonni, hogy a bizottság az egész reformát felekezet nevében járhatson az. Ez új dolog, szokatlan dolog. Valahányszor életkérdésben a-tiót fejtett ki a felekezet, az hangosan történt.

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.
 Ez már csak oly valaminek, mely 4 fal között történt nem tekinthető.
 Ö méltóságának azt méltóztatott mondani, — hogy a tárgyhalmaz mellett hagyjuk el.
 Azt méltóztatott mondani, hogy ez nem Trefort ur factuma és hogy az halva született volna.
 Tudjuk, hogy az enquete nyilatkozatára a miniszterelnök kijelentette, hogy ne gondolják az enquete tagjai, hogy csak Trefort ur gondolata az. Az az ő óhajása, akarata, és hozzá tette azt, — nem kételkedem az ezen dologban tett relatív hiteltelenségben, — mert hiszen neki nem is lett volna kötelessége, feladása közölni, mert az törvényhozási ügy. — Megtehetné volna a nélkül, hogy bárkit is e tekintetben megkérdészen.
 Nem is tekinthetem halva születotnek, — mert ő nagy méltóságának lehet ugyan tudomása arról, hogy a kormány a dologt tovább fozsorozni nem kívánja.
 Ez nem is mostani dolog, de régi, mert évek óta következetesen jár el a kormány azon irányba, — a mely a pontozatokban ki van fejtve.
 Tudjuk azt, hogy az egyháznak védeke kell a kultus miniszter támadásai ellen. Nem mulik el egyházközségi gyűlés, midőn kísérletekkel, megtámadásokkal ne volna dolga.
 Világosan látszik ezen egyes kísérletekből, mindezen előttünk fekvő pontozatokból, hogy a kormány gondolata nem egyezt mint a felsőbb oktatást a nép kezéből kivegyve és az államban kezdése játása.
 Legyen szabad remélnem, hogy ezen ügy tüzetes tárgyalása bele fog boosátkozni a convent.
 Bátor lessek erre rámutatni, hogy mi-ben fekszik a kormány válságának intenciója.
 Nem tekinthetem annak, a minek ő méltósága mondá, hogy az valami ephemeré dolog. De ez elhatározott dologt ephemerének ezt egyáltalában nem tekinthetjük, s így fogván fel a dologt természetesen, hogy én mindjárt más lépéseket kívánok a kormány ezen cselekvéseivel szemben tenni, mint a mi az indítványban foglaltatik.
 Azt méltóztatott indítványozni, hogy bizottság nevezessék ki. En igen tisztelt convent azt látom, hogy a bizottság feladata minden lévőn további lépés, mindig annak szükségé fozog fenn, hogy a pontozatok megvitassanak. Tehát egy bizottságnak lesz feladata ebben a tekintetben cselekedni.
 Már boosátkozat kérek, az én nézetem az, hogy az ilyen dolgokban nem olyan kis testületben kell a dologt tárgyalni. A bizottság ki-nevezése által a nagyfotosságú tárgy nincs kellőleg méltányolva.
 De vagyok bátor még azt is kétségbe vonni, hogy a bizottság az egész reformát felekezet nevében járhatson az. Ez új dolog, szokatlan dolog. Valahányszor életkérdésben a-tiót fejtett ki a felekezet, az hangosan történt.

szemben, a melyet báró Vay ő nagy méltóságának tenni méltóztatott.
 Az indítvány abban áll, hogy a convent nevesen ki biztosított, hogy figyelemmel kísérje a föfelügyeleti kérdésben, a netalán sérelmes intézkedéseket és ellene tegye meg a szükséges intézkedéseket.
 Ez korrekt indítvány. Az erdélyi püspök és Molnár Aladár részéről a mi hozzá tetteit, az csak adalékok képen. A nyílt fontosságú indítvány vonatkozásig vagyok bátor határozottan kijelenteni azt, hogy sajnálom, de az indítvány elfogadásához részemről hozni nem járulhatok.
 Nem járulhatok azért, mert megvallom — meglehet hogy az én nézetem hibás — de én másképp contemplálom a helyzetet, mint az indítványt tevő contemplálja. Már pedig a contempláció itt hogy miképp legyen, az fontos.
 Én másképp látom a helyzetet.
 Azt méltóztatott mondani előadásának elején, hogy azon indítványok 4 fal között történnek volna. Boosátkozat kérek, ez nem tekinthető úgy, mint a mely 4 fal között történt, hanem a legnagyobb publicitása van az úgynekv, lehető legmélyebben érdekelte a protestantizmus és tüzetes határozatokat parancsolt az egyes superintendentiákban.

